

момъкътъ сегисъ-тогисъ хвърлялъ погледи изъ кжщата. Задъ вратата той забълбзаль чекръкъ съ голѣма кждѣля на него.

— Кой преде на тоя чекръкъ? — запиталь той.

— Та кой ще е другъ — нашата щерка! — казала майката.

— Каква чиста бѣла вълна! — казалъ момъкътъ. Ами за единъ день може ли да изпреде такава голѣма кждѣля? — попиталь той.

— Какъ не! — казала майката. Прѣди слънце да изгрѣе, тя изприда цѣла кждѣля.

Момъкътъ похвалилъ момата, защото до сега не билъ виждалъ, нито чуваль, да преде нѣкой тъй бърже.

По едно врѣме всички отишли да приготвятъ трапезата. Момъкътъ останаль самъ въ гостната стая. Забълбзаль на прозореца единъ ръждясаль ключъ. Взелъ го и го пхналь въ кждѣлята, която била на чекръка.

Слѣдъ малко го поканили на обѣдъ. Яли и пили доволно. Момъкътъ благодариль и си тръгналь. Всички излѣзли да го изпратятъ и го поканили по-често да имъ идва. Той имъ обѣщаль, безъ да каже ни дума, защо е идваль. Момата му много харесала.

Слѣтъ двѣ седмици той пакъ имъ дошълъ на гости. Сега го посрѣщнали още по-весело. Слѣдъ разговора майката казала:

— Като си замина, когато идва първи пжтъ, изгуби се ключътъ на съндъка съ прикята на нашата щерка и не можахме да го намѣримъ. Не си ли го виждалъ?

Момъкътъ отишълъ при чекръка и видѣль, че кждѣлята стои непобутната, както я оставиль. Извадиль ключа изъ нея и казалъ:

— Ето го. Вижда се, че колелото на чекръка много слабо се върти, щомъ отъ двѣ седмици кждѣлята все толкова стои!

Па казалъ едно сухо сбогомъ и си заминаль.